

Dopis od preláta (prosinec 2009)

Zatímco se opět přibližuje radost Vánoc, pobízí nás prelát, abychom pomohli „obnovit křesťanský význam tohoto svátku ve společnosti.“

24.12.2009

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Vánoce se opět blíží se svou nádhernou novostí. Tento svátek se slaví téměř všude, a to i v místech, kde je Kristus takřka neznámý. Pro

mnoho lidí jsou pouze příležitostí k dávání a přijímání dárků, k několikadennímu odpočinku, nebo jednoduše k strávení více času se svou rodinou. Ale s obdrženým darem víry známe skutečný význam této slavnosti: ***Každé vánoce se pro nás musí stát novým setkáním s Bohem, když dovolíme, aby jeho světlo a milost vnikly do naší duše.***
[1]

Církev nás na tuto skutečnost během těchto týdnů přípravy opakovaně upozorňuje. Na začátku adventu nás vyzývá: *Pojďme s radostí do domu Páně.*[2] Papež Benedikt XVI. vysvětluje, že **důvod, proč můžeme jít radostně kupředu ... spočívá v tom, že naše spása je nyní na dosah ruky. Pán přichází! S tímto vědomím jsme se vydali na adventní putování, připravující se s vírou na oslavu mimořádné události narození Páně. V nastávajících týdnech nám pro**

naše zamyšlení liturgie den po dni nabídné texty Starého zákona, které připomínají živou a neustávající touhu, která v židovském národě udržovala naživu očekávání Mesiášova příchodu. Pozorní v modlitbě se rovněž snažme připravit naše srdce k přijetí Pána, který přijde, aby nám ukázal své milosrdenství a dal nám svou spásu.[3]

Usilujme se následovat toto doporučení Svatého otce pozorným čtením liturgických textů a rozjímáním o nich v naší osobní modlitbě. A já navíc žádám, aby se každý z nás osobně snažil obnovit křesťanský význam tohoto svátku ve společnosti. Neměli bychom tento cíl vnímat jako utopický. Náš Otec říkával, že „při počítání začínáte s jedním,“ a odtud pokračujete dále. Možná přemýšlel o tom, co má dělat, když mu náš Pán do jeho duše, do jeho rukou, vložil Dílo. Jeho horlivost

od začátku neustále rostla v jeho neochvějném apoštolátu. Učiňme tuto dispozici naší vlastní, neboť my všichni se můžeme podílet na této rechristianizaci našeho světa. Každý z nás ve svém okolí, jako kámen hozený do vody, který způsobí jednu vlnu, a poté další a další.[4]

Očekáváje příchodu našeho Pána, který přichází k obnovení spravedlnosti a míru ve světě, jsou slova Písma svatého naplněná jásotem. *Hle, blíží se dny – praví Hospodin – kdy splním sliby, které jsem dal o Izraelovu a o Judovu domu. V ty dny, za toho času vzbudím Davidovi zákonitý výhonek, který bude uskutečňovat právo a spravedlnost na zemi.*[5]

Tento příchod našeho Pána bude vždy skutečností, neboť on navštěvuje Zemi zejména v denním slavení nejsvětější oběti mše svaté a přichází se s námi setkat se svým

tělem, svou krví, svou duší a svým božstvím. V průběhu liturgického roku k nám přichází v mnoha duchovních podobách: nyní ve slavnosti vánočního období. Jeho přítomnost je tak mocná, že ač se ji v některých místech lidé snaží umlčet, vidíme zarážející skutečnost: svět se na čas „zastaví“ kvůli Narození Páně. Slova žalmu vyjadřují veškerou sílu: *Radujte se, nebesa, zajásej, země, zahuč, moře a vše, co je naplňuje. Zaplesej, pole a vše, co je na něm. Tehdy se rozveselí všechny lesní stromy. Před Hospodinem, že přichází.*[6]

Před dvaceti staletími se příchod Boha na svět konal v tichosti. Pouze andělé a malá skupina pokorných lidí – pastýřů – sdílela s Pannou Marií a svatým Josefem radost z narození Spasitele. Nyní se neustálé přicházení našeho Pána rovněž odehrává v tichosti. Ale **všude kde je víra, kdekoliv jsou jeho slova**

**hlásána a slyšena, tam Bůh
shromažďuje lid, a dává se mu ve
svém těle; činí ho svým tělem. Bůh
„přichází“. A tímto způsobem jsou
naše srdce probouzena. Nová píseň
andělů se stává písní všech těch,
kdo v průběhu staletí neustále
zpívají o příchodu Boha jako
dítěte, a radují se v hloubce svých
srdcí.[7]**

Pokusme se dát těmto vnějším
znakům těchto křesťanských svátků
jejich plný význam. Pokusme se
obnovit, trvám na tom, skutečný
význam atmosféry těchto týdnů.
Vždy je například možné rozšiřovat
tradiční duchovní a zbožné obyčeje
náležející těmto svátkům: postavit
doma jesličky; navštěvovat betlémy v
kostelích i jinde, snad spolu s
ostatními členy rodiny; zdůrazňovat
duchovní význam vánočního
stroměčku a dárků obvyklých v tuto
slavnost, které nám mají připomínat,

že ze stromu Kříže pochází všechno dobré.

Na druhou neděli adventní jsme opět vyzváni, abychom podporovali nadpřirozenou radost pocházející z bezprostřední blízkosti narození Ježíše. Prorok Baruch oslovuje Jeruzalém, obraz duše čekající na Pána, a říká: *Svlékni ze sebe, Jeruzaléme, roucho své žalosti a soužení a oblékni se v ozdobu věčné slávy, kterou ti dává Bůh. Přiděj se rouchem spravedlnosti od Boha a postav si na hlavu korunu slávy Věčného.* [8] Náš Pán nám přislíbil úplnou a trvalou radost, pokud se budeme usilovat plnit jeho přikázání s láskou, pokud se k němu budeme znovu a znovu vracet skrze pokání, když selžeme v chování dobrých dětí. ***Radost, nadpřirozený i lidský optimismus*** – píše svatý Josemaría – ***jsou slučitelné s tělesnou únavou, bolestí, slzami – máme přece srdce –, s obtížemi v našem vnitřním***

životě nebo v apoštolských

úkolech.[9] Využíváme těchto a jiných osobních okolností, abychom s radostí přivítali našeho Pána?

Utíkáme se k Panně Marii a svatému Josefovi s hlubokou oddaností, žádající je, aby nám pomohli na naší cestě do Betléma?

Dokonce naše osobní nedokonalosti – hříchy a chyby, od nichž není nikdo na světě osvobozen – nás mají vybízet, abychom s větší důvěrou a láskou šli k Bohu, našemu Pánu, který nám neustále nabízí své odpuštění, zejména ve svátosti pokání. Nikdy bychom neměli zapomínat, že ***Křesťanský***

optimismus není přesládlá radost ani lidské přesvědčení, že všechno dobře dopadne. Je to optimismus, který má své kořeny ve vědomí svobody a v jistotě, že milost je mocná; činí nás náročnými k sobě samým a v každém okamžiku nás nutí odpovídat na Boží volání.[10]

Tak v naší duši zapustí kořeny opravdová radost, radost z toho, že jsme s naším Pánem. Náš Otec zakoušel hlubokou radost, když očekával Kristův vánoční příchod.

Veškerá tato radost byla plně naplněna v Panně Marii, jak nám to připomíná slavnost Neposkvrněného početí. V tuto velkou slavnost klade Církev na rty naší Matky některá slova z proroka Izaiáše: *Radostí jásám v Hospodinu, má duše plesá v mém Bohu, neboť mě oblékl v roucho spásy, oděl mě šatem spravedlnosti jako nevěstu ozdobenou šperky.*^[11]

Jak velká by měla být naše radost, vidět Pannu Marii tak blízko Boha, oslavenou na duši i na těle, a zároveň tak blízko nám! Z nebes se stará o každého z nás; následuje naše kroky a získává pro nás od svého Syna všechny potřebné milosti. Jak řekl papež: **Čím blíže je někdo k Bohu, tím blíže je k ostatním lidem.**

Vidíme to u Marie. Skutečnost, že je plně s Bohem, je důvodem, proč je tak blízko lidem. Z tohoto důvodu může být Matkou každé útěchy a každé pomoci, Matkou, kterou se může kdokoli odvážit oslovit v jakékoli potřebě ve slabosti a v hříchu, neboť ona má pochopení pro vše a je pro všechny otevřenou silou dobra.[12]

Adventní liturgická radost vypukne s nevyslovitelnou intenzitou s příchodem třetího týdne, v neděli nazývanou *Gaudete*, kvůli slovům, jimiž začíná vstupní antifona: *Gaudete in Domino semper: iterum dico, gaudete. Dominus enim prope est.*[13] Radujte se stále v Pánu, opakují: Radujte se! Pán je blízko. Přichází, aby nás zachránil od našich hříchů; toto je kořen radosti náležející Vánocům. *Jásej, siónská dcero, zaplesej Izraeli, raduj se a vesel celým srdcem, jeruzalémská dcero! Zrušil Hospodin tvůj trest, odstranil*

*tvé nepřátele, uprostřed tebe je
Hospodin králem Izraele.*[14]

Někdy při pohledu na utrpení a neštěstí, které postihuje velkou část lidstva, se pokušení k smutku, k pesimismu, nebo přinejmenším k malomyslnosti, může pokusit vkrást do našeho srdce. Existuje mnoho případů násilí a bezpráví, které je třeba napravit; bezpočtu lidí po celém světě se nedostává nejzákladnějších prostředků k vedení důstojného lidského života. A především: takový nedostatek lásky v srdcích, tolik zapomínání na Boha, tolik více či méně skrytých sobeckých tužeb! Nic z toho by však nemělo přemoci muže či ženu víry. Naopak, mělo by nás to podněcovat k znásobení našeho úsilí, s pomocí milosti, zasévat do lidských vztahů lásku ve větší hojnosti. Maria přinesla nebeskou radost do Alžbětina domu. Jak se ty a já

snažíme zajistit, aby ostatní těžili z Ježíšovy blízkosti?

Poslechněme si rady svatého Josemaríi: ***Snažme se poznat svoje neduhy, ale vyznávejme Boží sílu. Optimismus, radost, pevné přesvědčení, že Pán nás chce použít pro své záměry, to vše by mělo utvářet křesťanský život. Jestliže se budeme cítit součástí Církve, jestliže budeme vědět, že jsme podpíráni pevnou skálou Petrovou a působením Ducha svatého, budeme správně plnit malé úkoly každého okamžiku: budeme se snažit zasít každý den něco málo. A úroda se pak ani nevejde do sýpek!***[15]

Pohlédněme na příklad Panny Marie. Jaký význam měla z lidského pohledu mladá dívka, takřka dítě, v tak odlehlém místě, jakým byl Nazaret? Bůh si ji přesto vyvolil a učinil z ní Matku vtěleného a

vykupujícího Slova. Opět kontemplujeme její přítomnost ve scéně navštívení svaté Alžběty, jak nám ji předkládá evangelium čtvrté adventní neděle. Chvalozpěv *Magnificat*, plod běžného hovoru Panny Marie s Bohem, živený její znalostí Písma svatého, nám je předkládán jako píseň absolutní důvěry v Boží moc, a proto naplněnou svatou radostí.

Naše Matka Maria dlouho uvažovala o slovech svatých starozákonních žen a mužů očekávajících Vykupitele a událostech z jejich života. Obdivovala tu spoustu zázraků, nesmírné Boží milosrdenství vůči jeho tak často nevděčnému lidu. Když si uvědomí tu nikdy nekončící péči nebes, vytryskne z jejího neposkvrněného srdce příval citu: Velebí má duše Hospodina můj duch jása v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou

služebníci (Lk 1, 46-48). Od této dobré Matky se učili i její děti, první křesťané. I my se můžeme a máme od ní učit.[16]

Vezměme si tento příklad Marie k srdci. Náš Pán dal křesťanům svět za dědictví,[17] a jsme si jisti, že jeho slovo bude naplněno na základě naší spolupráce, neboť on ve své dobrotě chce počítat s každým z nás. Proto **musíme být optimisté, náš optimismus musí však pramenit z víry v Boží moc – Bůh neprohrává bitvy – takový optimismus, který nepochází jen z lidského uspokojení, z pošetilé a domýšlivé shovívavosti.[18]**

Pokračujme v modlitbě za papeže, za ty, kteří mu pomáhají při řízení Církve, za biskupy a kněze. Zejména v tomto Kněžském roce prosme našeho Pána, aby daroval Církvi mnoho svatých kněží. Jak svatý farář arský vysvětlil svým farníkům, „kněz

je láskou Srdce Ježíšova. Když vidíte kněze, myslíte na našeho Pána Ježíše Krista.“[19]

V uplynulých dnech jsem na pozvání apoštolského administrátora navštívil Córdobu, abych k diecéznímu kléru promluvil u příležitosti Kněžského roku, a spolu s ním požehnal oltářní obraz svatého Josemaríi, který byl umístěn ve farnosti svatého Mikuláše. Náš Zakladatel se modlil v tomto kostele 20. dubna 1938, při své první cestě do tohoto andaluského města. Také jsem měl příležitost setkat se s mnoha lidmi, muži a ženami, mládeží a dospělými, kteří se podílejí na apoštolské práci Opus Dei. Poté jsem se odebral do Pamplony a odtamtud jsem se vrátil do Věčného města. Jako pokaždé jsem konal tyto cesty v těsném spojení s každým z vás a s cestami Našeho Otce, vzdávající díky Bohu, neboť semeno, které svatý Josemaría zaséval sám, se

skrze moc Boží milosti krásně
rozrostlo.

S láskou Vám žehnám a přeji
požehnané a radostné Vánoce,

Váš Otec

+ Javier

Řím, 1. prosince 2009

[1] SV. JOSEMARÍA, *Jít s Kristem*, č.
12.

[2] ŘÍMSKÝ MISÁL, 1. neděle
adventní (A), *Žalm*.

[3] BENEDIKT XVI, *Homilie na 1.
neděli adventní*, 2-XII-2007.

[4] Srov. SV. JOSEMARÍA, *Cesta*, č.
831.

[5] ŘÍMSKÝ MISÁL, 1. neděle
adventní (C), 1. čtení (*Jer 33:14-15*).

[6] ŘÍMSKÝ MISÁL, *Narození Páně*, půlnoční mše, Žalm (Žalm 95[96]: 11-13).

[7] BENEDIKT XVI, *Homilie na Narození Páně*, 25-XII-2008.

[8] ŘÍMSKÝ MISÁL, 2. neděle adventní (C), 1. čtení (*Bar* 5:1-2).

[9] SV. JOSEMARÍA, *Výheň*, č. 290.

[10] SV. JOSEMARÍA, *Výheň*, č. 659.

[11] ŘÍMSKÝ MISÁL, *slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie*, vstupní antifona (*Is* 61:10).

[12] BENEDIKT XVI, *Homilie na slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie*, 8-XII-2005.

[13] ŘÍMSKÝ MISÁL, 3. neděle adventní (C), vstupní antifona (*Fil* 4:4-5).

[14] ŘÍMSKÝ MISÁL, 3. neděle adventní (C), 1. čtení (*Sof* 3:14-15).

[15] SV. JOSEMARÍA, *Jít s Kristem*, č. 160.

[16] SV. JOSEMARÍA, *Boží přátelé*, č. 241.

[17] Srov. Žalm 2:8.

[18] SV. JOSEMARÍA, *Jít s Kristem*, č. 123.

[19] SV. JAN MARIAVIANNEY; cit. in Alfred Monnin, *Spirito del Curato d'Ars*, Edizioni Ares 2009, s. 79.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-prosinec-2009/> (07.03.2026)